

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 14.467 van 25 juli 2008
in de zaak X II

In zake: 1. X
2. X
Gekozen woonplaats: op het kantoor van X

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken, thans de minister van Migratie- en Asielbeleid.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, beiden van Indiase nationaliteit, op 21 april 2008 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van 17 maart 2008 tot weigering van de vestiging met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de gewisselde memories.

Gelet op de beschikking van 12 juni 2008 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 juli 2008.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter Ch. BAMPS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KAÇAR, die verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat S. DE VRIESE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partijen dienen op 18 oktober 2007 in functie van hun Belgische zoon S.A. een aanvraag tot vestiging in.

1.2. Op 10 december 2007 beslist de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken tot voorlopig uitstel van de beslissing voor bijkomend onderzoek. Aan verzoekers wordt meegedeeld welke documenten zij dienen te overleggen, met name:

- bewijs van onvermogen in het land van herkomst/verklaring dat betrokkene daar noch over inkomsten, noch over onroerende eigendommen beschikte;

- bewijs van nominale financiële stortingen van de Belg t.a.v. betrokkenen in het land van herkomst (periode voor de aanvraag vestiging);
- eventueel inkomsten van de overige gezinsleden.

1.3. Door de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken worden op 17 maart 2008 de beslissingen genomen tot weigering van de vestiging met bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoekers ter kennis gebracht op 21 maart 2008. Dit zijn de bestreden beslissingen, die luiden als volgt:

“(…)

In uitvoering van artikel 61 §4 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 zoals gewijzigd door het Koninklijk Besluit van 27.04.2007 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de vestiging, aangevraagd op 18.10.2007 door (...), geweigerd.

Aan de betrokkene wordt het bevel gegeven om binnen de 30 dagen het grondgebied te verlaten.

REDEN VAN DE BESLISSING

Voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht op vestiging in de hoedanigheid van descendent:

Bij het indienen van de vestigingsaanvraag heeft betrokkene niet bewezen ten laste te zijn van zijn/haar vervoegd familielid; het voorgelegde attest van de bank is niet voldoende. Daarenboven zijn de inkomsten van de Belg onvoldoende om betrokkene een afdoende levensstandaard, rekening houdend met het geldend integratie-inkomen in België, te garanderen.

(…)”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekers voeren in het middel de schending aan van de Europese Richtlijn 2004/38 van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna: de richtlijn), van de artikelen 40 e.v. van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), en van het motiverings- en evenredigheidsbeginsel omdat verzoekers, conform artikel 40 van de Vreemdelingenwet, gelijkgesteld worden met een EG-vreemdeling en zij, als familielid van een EG-onderdaan, een verblijfsrecht in België hebben; dat zij dit verblijfsrecht rechtstreeks ontleenen aan het EG-verdrag en de richtlijn; dat artikel 8 van de richtlijn tevens wordt geschonden nu de richtlijn enkel nog voorziet in een eventuele verplichting tot inschrijving voor EU-burgers en hun familieleden; dat de bepalingen van artikel 40 van de Vreemdelingenwet ingevolge deze richtlijn dan ook niet meer kunnen worden toegepast en er geen verplichting meer geldt voor burgers van de EU en hun familieleden om een vestigingsaanvraag te doen en in het bezit te zijn van een Belgisch verblijfsdocument; dat de richtlijn directe werking heeft; dat daarnaast de artikelen 27, 28 en 31 van de richtlijn zijn geschonden; dat de beslissingen niet werden genomen om redenen van openbare orde, openbare veiligheid of volksgezondheid en dat de beslissingen evenmin rekening hebben gehouden met de criteria zoals bepaald in artikel 28 van de richtlijn, dat verzoekers immers financieel afhankelijk zijn van hun zoon en schoondochter en sinds 18 oktober 2007 ingeschreven zijn op hetzelfde adres; dat de beslissingen ten slotte artikel 31 van de richtlijn schenden omdat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) niet over volle rechtsmacht beschikt. In ondergeschikte orde voeren verzoekers aan dat uit de door hen voorgelegde stukken blijkt dat zij ten laste zijn van hun zonen, die hen financieel hebben ondersteund, wat genoegzaam blijkt uit de verklaring van de bank en het verzenden van geld via Western Union; dat zij sinds 18 oktober 2007 ingeschreven zijn op het adres van hun zonen en bijgevolg minstens reeds zes maanden volledig ten laste zijn van hun zonen; dat ten onrechte wordt gesteld dat de Belg waarmee zij zich wensen te herenigen niet over

voldoende inkomsten zou beschikken, dat hun zonen samenwonen en hun inkomsten daarom moeten worden samengeteld, dat de zoon A.S. zaakvoerder is van een BVBA en maandelijks inkomsten heeft van 1.000 EUR plus 1.400 EUR; dat hij daarnaast werkzaam is als vertaler-tolk en hieruit maandelijks extra inkomsten geniet; dat hij eigenaar is van 2 gebouwen in Sint-Niklaas met maandelijks huuropbrengst; dat de andere zoon H.S. een maandelijks nettoloon ontvangt van 1.000 EUR en dat dergelijke inkomsten een afdoende levensstandaard waarborgen; dat de beslissingen het zorgvuldigheids- en motiveringsbeginsel schenden, nu de inkomsten van de descendent als ontoereikend zijn omschreven en dat de beslissingen niet met de nodige zorgvuldigheid zijn voorbereid en uitgevoerd.

Ter adstructie van het middel wordt in het verzoekschrift het volgende uiteengezet:

“Schending van de richtlijn nr. 2004/38/EG dd. 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna genoemd: de richtlijn): schending van de artikelen 40 e.v. van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwildering van vreemdelingen (hierna genoemd: Vw.) en schending van het motiverings- en evenredigheidsbeginsel.

Doordat de bestreden beslissingen de vestiging van verzoekers weigert omwille van het feit dat zij bij het indienen van de vestigingsaanvraag niet bewezen zouden hebben ten laste te zijn van hun vervoegd familielid, in casu hun zo(o)n(en) en diens inkomsten bovendien onvoldoende zouden zijn om verzoekers een afdoende levensstandaard te garanderen.

2.1. Terwijl verzoekers conform artikel 40 Vw. gelijkgesteld wordt met een EG-vreemdeling, nu zij zich in België komen vestigen met hun zonen, welke de Belgische nationaliteit hebben en verzoekers als familielid van een EG-onderdaan een verblijfsrecht in België hebben dat zij rechtstreeks ontleen aan het EG-verdrag en de richtlijn nr. 2004/38/EG dd. 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden.

Dat verzoekers, als bloedverwanten in de opgaande lijn, dan ook een verblijfsrecht hebben in België.

Dat bovendien conform artikel 8 van de richtlijn het gastland voor verblijven van meer dan 3 maanden de verplichting kan opleggen aan burgers van de Unie om zich bij de bevoegde autoriteiten in te schrijven. Dat onmiddellijk een verklaring van inschrijving moet worden afgegeven.

Dat de bestreden beslissingen dan ook tevens artikel 8 van de richtlijn schenden, nu de richtlijn enkel nog voorziet in een eventuele verplichting tot inschrijving voor EU-burgers en hun familieleden. Dat een dergelijke procedure niet is voorzien in de huidige Belgische vreemdelingenwetgeving.

Dat de bepalingen van artikel 40 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwildering van vreemdelingen ingevolge deze richtlijn dan ook niet meer kunnen worden toegepast en er bijgevolg geen verplichting meer geldt voor burgers van de EU en hun familieleden om een vestigingsaanvraag te doen en in het bezit te zijn van een Belgisch verblijfsdocument.

Dat de richtlijn directe werking heeft.

Dat de bestreden beslissingen dan ook de richtlijn schenden wanneer zij weigeren een verder verblijf aan verzoekers toe te kennen.

Dat de bestreden beslissing daarnaast eveneens de artikelen 27, 28 en 31 van de richtlijn schendt.

Dat overeenkomstig artikel 27 van de richtlijn de lidstaten de vrijheid van verkeer en verblijf van burgers van de Unie en hun familieleden, ongeacht hun nationaliteit, kunnen beperken om redenen van openbare orde, openbare veiligheid of volksgezondheid.

Dat de bestreden beslissingen niet genomen werden om redenen van openbare orde, openbare veiligheid of volksgezondheid, doch omwille van een reden welke niet werd opgesomd in artikel 27 van de richtlijn, zodat zij een schending inhouden van dit artikel.

Dat overeenkomstig artikel 28 van de richtlijn het gastland alvorens een besluit tot verwijdering van het grondgebied om redenen van openbare orde, openbare veiligheid of volksgezondheid te nemen, rekening moet houden met de duur van het verblijf van de betrokkene op zijn grondgebied, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het gastland.

Dat de bestreden beslissingen met dergelijke criteria geen rekening heeft gehouden.

Dat verzoekers immers financieel afhankelijk zijn van hun zoon en schoondochter en sinds 18 oktober 2007 ingeschreven zijn op hetzelfde adres, wat ook blijkt uit de registers van de gemeente.

Dat indien de bestreden beslissingen hiermee rekening zou gehouden hebben, nooit een weigeringsbeslissing zou zijn genomen.

Dat de bestreden beslissingen tenslotte artikel 31 van de richtlijn schenden waar deze stelt dat in geval van een besluit tot verwijdering de betrokkene in het gastland toegang heeft tot gerechtelijke of administratieve rechtsmiddelen om tegen het besluit beroep in te stellen en deze rechtsmiddelen moeten voorzien in de mogelijkheid van onderzoek van de wettigheid van het besluit, alsmede van de feiten en omstandigheden die de voorgenomen maatregel rechtvaardigen.

Dat tegen de bestreden beslissing overeenkomstig artikel 39/2 §2 van de Wet van 15 december 1980 beroep openstaat bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Dat krachtens artikel 39/2 van de Wet van 15 december 1980 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als annulatierechter uitspraken velt wegens overtreding van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwendings van macht.

Dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dan ook inzake het beroep tegen de bestreden beslissing niet over volle rechtsmacht beschikt en de beroepsmogelijkheid bijgevolg niet voldoet aan de criteria zoals voorzien in artikel 31 van de richtlijn.

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van richtlijn nr. 2004/38/EG dd. 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden.

2.2. Terwijl - in ondergeschikte orde - overeenkomstig de artikelen 40 e.v. Vw. verzoekers het recht hebben zich met hun Belgische zonen te herenigen wanneer zij ten laste zijn van hen.

Dat uit de voorgelegde stukken duidelijk blijkt dat verzoekers inderdaad ten laste zijn van hun zonen en deze verzoekers ook financieel hebben ondersteund, wat genoegzaam blijkt uit de verklaring van de bank, waarbij de data worden vermeld waarop geld werd gestort aan verzoekers en het verzenden van geld via Western Union Money Transfer.

Dat verzoekers bovendien reeds sedert 18 oktober 2007 ingeschreven zijn op het adres van hun zonen en zij bijgevolg minstens reeds 6 maanden volledig ten laste zijn van hun zonen.

Dat de bestreden beslissingen bovendien ten onrechte vermelden als zou de Belg waarmee verzoekers zich wensen te herenigen niet over voldoende inkomsten beschikken om hen een afdoende levensstandaard te kunnen bieden.

Dat een dergelijke motivering dan ook indruist tegen de feitelijke situatie.

Dat de zonen van verzoekers immers samenwonen en hun inkomsten dan ook dienen samen geteld te worden.

Dat de Heer A S zaakvoerder is van een BVBA, welke een taxivervoerdienst uitbaat, waarvan de maandelijkse inkomsten 1.000 EUR plus 1.400 EUR per maand bedragen.

Dat de Heer A S daarnaast tevens werkzaam is als vertaler-tolk bij de rechtbank van eerste aanleg te Brussel en hij hieruit maandelijks ook nog extra inkomsten geniet.

Dat de Heer A S en zijn echtgenote tevens eigenaars zijn van 2 gebouwen, gelegen in het centrum van Sint-Niklaas, welke zij verhuren en de maandelijkse huuropbrengt respectievelijk 1.000 EUR en 1.860 EUR bedraagt.

Dat de andere zoon van verzoekers, de Heer H S aandeelhouder-vennoot is van een BVBA en een maandelijks nettoloon ontvangt van 1.000 EUR. Dat dergelijke inkomsten tezamen meer dan voldoende bedragen teneinde verzoekers een afdoende levensstandaard te waarborgen.

Dat het beginsel van de motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken, hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. Dat de motieven bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig moeten zijn.

Dat de bestreden beslissingen dan ook het zorgvuldigheids-, en motiveringsbeginsel schenden, welke behoren tot het algemene beginsel van behoorlijk bestuur, nu zij niet met de nodige zorgvuldigheid werden voorbereid en uitgevoerd en zij onjuist gemotiveerd is, nu zij de inkomsten van de descendent van verzoekers als ontoereikend omschrijft.

Dat overeenkomstig de rechtspraak van het Hof van Cassatie "de machten welke de wet aan de administratie in het algemeen toekent, haar niet vrijstellen van de verplichting van voorzichtigheid, welke zich aan allen opdringt" (Cass., 7 maart 1963, Pas, I, 744 met conclusie WJ. Ganshof Van Der Meersch). Dat de overheid dan ook met de nodige zorgvuldigheid haar beslissingen moet voorbereiden en uitvoeren.

Dat de ingeroepen middelen ernstig zijn."

2.2. De verwerende partij stelt in haar nota met opmerkingen dat verzoekers zich niet kunnen beroepen op de richtlijn 200/38/EG omdat het een intracommunautair aspect vereist; dat in casu verzoekers van Indische nationaliteit zijn en descendent van een Belgische zoon, zodat hun vestiging niet gebaseerd is of kan zijn op het EG-recht; dat verzoekers dienen te voldoen aan de wettelijke voorwaarden van 'ten laste' zijn om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 40, §6, van de Vreemdelingenwet; dat uit de stukken blijkt dat de Belg in functie van wie de aanvraag werd ingediend over onvoldoende inkomsten beschikt om verzoekers ten laste te nemen; dat het loutere feit dat de andere gezinsleden over een inkomen beschikken irrelevant is aangezien de aanvraag tot vestiging in functie van één persoon ingediend is en het inkomen van deze persoon bepalend is.

2.3. In de repliekmemorie verwijzen verzoekers naar de uiteenzetting van hun middel in hun verzoekschrift en voegen in essentie toe dat zij reeds afdoende hebben aangetoond dat hun Belgische zoon over voldoende inkomen beschikt om een afdoende levensstandaard te garanderen.

2.4. Overeenkomstig artikel 3.1. van de Richtlijn 2004/38/EG is de richtlijn van toepassing ten aanzien van iedere burger die zich begeeft naar of verblijft in een andere lidstaat dan die waarvan hij de nationaliteit bezit, en ten aanzien van diens familieleden zoals gedefinieerd in artikel 2, punt 2, die hem begeleiden of vervoegen. De richtlijn 2004/38/EG is niet van toepassing op unieburgers die zich binnen de eigen lidstaat bevinden of op familieleden die niet de nationaliteit van één van de lidstaten bezitten en die hen vervoegen. Aangezien verzoekende partijen van Indische nationaliteit en descendent van een Belgische zoon zijn, ontbreekt het grensoverschrijdende aspect dat door de richtlijn 2004/38/EG wordt vereist. Daargelaten de vraag naar de directe werking van de richtlijn 2004/38/EG, kunnen verzoekende partijen zich niet dienstig op kwestieuze bepalingen van deze richtlijn beroepen. Het gemeenschapsrecht is niet van toepassing op verblijfsmaatregelen die zich voordoen in een zuiver interne situatie. Hun aanvraag tot vestiging is niet gebaseerd op het EG-recht, doch wel op de Belgische wetgeving, zonder enig intracommunautair aspect.

2.5. Verzoekende partijen stellen dat artikel 31 van de Richtlijn 2004/38/EG wordt geschonden omdat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet over volle rechtsmacht beschikt.

Vooreerst dient te worden nagegaan of de verzoekende partijen wel degelijk de schending van 31, 3° van de Richtlijn 2004/38/EG als annulatiemiddel voor de Raad kunnen inroepen. Bijgevolg dient te worden onderzocht of de door hen ingeroepen norm van internationaal of supranationaal recht al dan niet rechtstreekse werking heeft in de interne Belgische rechtsorde. Een richtlijn heeft slechts directe werking in de Belgische rechtsorde wanneer de omzettingstermijn voor de betrokken richtlijn is verstreken en indien zij duidelijke en onvoorwaardelijke bepalingen bevat die geen verdere substantiële interne uitvoeringsmaatregel door communautaire of nationale overheden behoeven om het gewilde effect op nuttige wijze te bereiken (R.v.St., nr. 99.794, 15 oktober 2001, R.v.St., nr. 109.563, 30 juli 2002). Bovendien is van rechtstreekse werking pas sprake zodra de rechter in staat is

om, zonder verdere uitvoeringsmaatregelen, een voor het concrete geval dienstige uitlegging aan te reiken, waardoor particulieren hun aan de norm ontleende rechten kunnen afdwingen. Het staat vast dat de omzettingstermijn voor de Richtlijn 2004/38/EG, zijnde 30 april 2006, is verstreken. Hierover bestaat geen betwisting.

Wat de vraag betreft of de voormelde richtlijn tijdig werd omgezet en in voorkomend geval of deze omzetting correct is geschied, kan in de huidige stand van de procedure voor wat betreft artikel 31, 3° van de richtlijn worden volstaan te verwijzen naar de voorbereidende werkzaamheden van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de vreemdelingenwet. Uit de memorie van toelichting bij de wet van 15 september 2006 blijkt immers dat:

“In werkelijkheid leiden de afschaffing van het verzoek tot herziening en de invoering van artikel 39/79 in de wet door het wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot inrichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (gebaseerd op artikel 77 van de Grondwet) tot de feitelijke omzetting van de artikelen 15 en 31 van de voornoemde richtlijn 2004/38/EG in het Belgische recht. Het beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (...) inderdaad een juridictioneel beroep (is) dat automatisch schorsend is voor wat betreft de beslissingen genomen ten aanzien van burgers van de Unie en hun gezinsleden, en dat het mogelijk maakt om de wettigheid van het besluit, alsmede de feiten en omstandigheden die de maatregel rechtvaardigen en het evenredig karakter van deze maatregel te onderzoeken, overeenkomstig artikel 31, §§ 1 tot 3 van de richtlijn 2004/38/EG.” (Parl. St., Kamer 2005-2006, nr. 2487/001, 78).

De wet van 15 september 2006 is op 1 juni 2007 in werking getreden, zodat de omzetting van artikel 31, 3° van de richtlijn 2004/38 EG is geschied en verzoekende partij zich wat dit artikel betreft niet langer op de directe werking van de richtlijn kan beroepen. Tot slot merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op dat verzoekers niet aantonen in welke mate het wettigheidsonderzoek gevoerd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen hun belangen zouden schaden en op welke wijze het eindresultaat van hun betrachting zou verschillen van een behandeling van het beroep bij volle rechtsmacht.

2.6. Met betrekking tot de schending van artikel 40, §6, van de Vreemdelingenwet voeren verzoekers aan dat verwerende partij ten onrechte beweert dat zij niet voldoen aan de voorwaarden van artikel 40, §6, van de Vreemdelingenwet.

Artikel 40, §6, van de Vreemdelingenwet bepaalt:

*“Met de E.G.-vreemdeling worden eveneens gelijkgesteld, de echtgenoot van een Belg die zich met hem vestigt of komt vestigen, alsook hun bloedverwanten in de nederdalende lijn beneden eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, hun **bloedverwanten in de opgaande lijn die te hunnen laste zijn**, en de echtgenoot van die bloedverwanten in de nederdalende en in de opgaande lijn, die zich **met hen vestigen of komen vestigen**.”*

Verzoekers die een vestiging hebben aangevraagd in functie van hun Belgische zoon S.A. dienen te voldoen aan de voorwaarden tot vestiging om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 40, §6, van de Vreemdelingenwet. Aldus dienen zij aan te tonen dat zij in het verleden ten laste geweest zijn van hun zoon en of hun zoon al dan niet over voldoende bestaansmiddelen beschikt om verzoekers ten laste te nemen. Essentieel in de grief van verzoekers is het gegeven of verzoekers al dan niet bewezen hebben ten laste te zijn geweest van hun zoon en of hun zoon al dan niet over voldoende bestaansmiddelen beschikt om verzoekers ten laste te nemen.

Bij hun aanvraag om vestiging op 18 oktober 2007 worden volgende documenten toegevoegd:

- een attest dat de aanvragers geen steun ontvangen van het OCMW
- een attest dat hun zoon S.A geen steunt ontvangt van het OCMW

- ten laste neming door hun zoon S.A.
- identiteitskaart zoon
- aanslagbiljet belastingen inkomsten 2005
- attest boekhouder maandloon van de BVBA Khangura en BVBA Super Taxi Courier
- 2 huurovereenkomsten
- gezinssamenstelling.

Op 10 december 2007 vraagt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken bijkomend de volgende documenten op:

- bewijs van onvermogen in het land van herkomst/verklaring van de bevoegde autoriteiten van het land van herkomst dat betrokkenen daar noch over inkomsten, noch over onroerende eigendommen beschikken;
- bewijs van nominale financiële stortingen van de Belg t.a.v. betrokkenen in het land van herkomst (periode voor de aanvraag vestiging) 6 maanden voor de recente aanvraag vestiging;
- eventueel de inkomsten van de overige gezinsleden.

Op 14 maart 2008 worden volgende attesten ingediend:

- een verklaring van de State Bank of Patalia dat verzoekers in het jaar 2007 respectievelijk zeventienhonderd vijftig euro, zeventienhonderd euro en duizend tweehonderd euro van hun zoon S.A. hebben ontvangen.
- een attest (notary public) waarin een getuige verklaart dat verzoekers geen inkomsten hebben in India en volledig afhankelijk zijn van hun zoon S.A.
- een attest over het inkomen van hun andere zoon S.H.
- samenwoonstverslag.

Opgemerkt wordt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd is om haar beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van haar wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen.

Vooreerst dient vastgesteld te worden dat verzoekers hun vestigingaanvraag hebben ingediend in functie van hun Belgische zoon S.A bij wie zij zich komen voegen en niet in functie van hun andere zoon S.H.; dat de inkomsten van deze laatste bijgevolg niet dienstig kunnen worden opgeworpen in functie van de ten laste neming van verzoekers. Het inkomen van de zoon S.H. is daarom slechts relevant bij de beoordeling van het aantal personen, die met de Belgische zoon S.A. samenwonen. Vervolgens blijkt uit het administratieve dossier dat er naar aanleiding van de vestigingsaanvraag van 18 oktober 2007, geen attest van Western Union is ingediend en evenmin een attest over de inkomsten die de Belgische zoon zou verkrijgen als vertaler-tolk bij justitie. Anderzijds blijkt uit het administratieve dossier dat deze documenten wel zijn ingediend naar aanleiding van de vorige vestigingsaanvraag op 29 augustus 2006. Bijgevolg kan niet worden gesteld dat de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken geen kennis had van voormelde documenten. De verwerende partij dient rekening te houden met de gegevens waarover zij beschikte ten tijde van het nemen van de bestreden beslissingen, met name de gezinssamenstelling, het aantal personen ingeschreven op hetzelfde adres, de inkomsten van de Belgische zoon, de verklaring van de State Bank of Patalia en "notary public", de handelshuurovereenkomsten, de verklaring van de boekhouder met betrekking tot S. A., de betalingen voor de prestaties als vertaler-tolk en het attest van de Western Union Money Transfer. Uit de ingediende stukken blijkt vervolgens dat op 6 september 2004 duizend euro werd overgemaakt door de zoon S.A aan zijn vader in India, in 2005 werd in totaal tweeduizend euro overgemaakt, in 2006 werd duizend euro

overgemaakt en in 2007 werd duizend zeshonderd vijftig euro overgemaakt. Uit de vaststelling van deze gestorte bedragen door de zoon S.A. aan zijn ouders in India is het kennelijk onredelijk te besluiten dat betrokkenen niet bewezen zouden hebben ten laste te zijn van hun vervoegd familielid en dat de voorgelegde attesten van de bank in die zin onvoldoende zouden zijn. Uit de ingediende stukken blijkt verder dat de zoon die zijn ouders ten laste neemt als zaakvoerder van een BVBA duizend euro plus duizend vierhonderd euro per maand inkomsten heeft. Daarnaast vergoedingen ontvangt voor zijn prestaties als vertaler-tolk bij de rechtbank van Eerste Aanleg te Brussel en ten slotte huurinkomsten ontvangt ten bedrage van respectievelijk duizend euro en duizend achthonderd zestig euro per maand. Uit de vaststelling van de inkomsten van de zoon is het kennelijk onredelijk te besluiten dat hij over onvoldoende inkomsten zou beschikken om zijn ouders een afdoende levensstandaard, rekening houdend met het geldend "integratie-inkomen" in België, te garanderen.

Het middel is in die mate gegrond.

Aangezien de eventuele gegrondheid van het middel met betrekking tot de zorgvuldigheidsplicht niet tot een ruimere vernietiging kan leiden, dient deze niet meer te worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN :

Enig artikel.

Vernietigd worden de beslissingen van 17 maart 2008 tot weigering van de vestiging met bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoekende partijen ter kennis gebracht op 21 maart 2008.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf en twintig juli tweeduizend en acht door:

mevr. Ch. BAMPS,

kamervoorzitter.

mevr. N. MOONEN,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

N. MOONEN.

Ch. BAMPS.